

- да се отмени Решение 2014/200/ЕС на Комисията от 17 юли 2013 година относно Държавна помощ SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06), приведена в действие от Испания — Система за данъчно облагане, приложима за някои споразумения за финансов лизинг, известна като испанска система „лизинг срещу данък“⁽¹⁾,
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. Общият съд е нарушил член 47 от Хартата във връзка с член 256 ДФЕС, като не е изложил мотиви, що се отнася до анализа на селективността по член 107, параграф 1 ДФЕС и принципите относно възстановяването.
2. Общият съд неправилно е тълкувал член 107, параграф 1 ДФЕС, що се отнася до селективността на мярката.
3. Общият съд неправилно е тълкувал и приложил принципа на защита на оправданите правни очаквания и принципа на правна сигурност, във връзка с контрола върху помощите съгласно член 108 ДФЕС, поради метода на анализ, който е използвал, и поради това, че е изпразнил от съдържание двата принципа.
4. Общият съд неправилно е тълкувал и приложил принципите, приложими за възстановяването.

⁽¹⁾ ОВ L 114, 2014 г., стр. 1.

Жалба, подадена на 3 декември 2020 г. от Lico Leasing, S.A.U и Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. срещу решението, постановено от Общия съд (осми разширен състав) на 23 септември 2020 г. по съединени дела T-515/13 RENV и T-719/13 RENV, Кралство Испания и др./Комисия

(Дело C-658/20 P)

(2021/C 110/14)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподатели: Lico Leasing, S.A.U и Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. (представители: J.M. Rodríguez Cárcamo и M.A. Sánchez, адвокати)

Други страни в производството: Европейска комисия, Bankia, S.A. и др. и Aluminios Cortizo, S.A.

Искания на жалбоподателите

Lico Leasing, S.A.U., Establecimiento Financiero de Crédito („LICO“) и Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A. („PYMAR“) молят Съда да постанови решение, с което да:

- отмени изцяло решение на Общия съд от 23 септември 2020 г., Кралство Испания и др./Комисия (T-515/13 RENV и T-719/13 RENV, EU:T:2020:434),
- отмени Решение 2014/200/ЕС на Комисията от 17 юли 2013 година относно Държавна помощ SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06), приведена в действие от Испания — Система за данъчно облагане, приложима за някои споразумения за финансов лизинг, известна като испанска система „лизинг срещу данък“ (ОВ L 114, 2014 г., стр. 1), а при условията на евентуалност, разпореждането за възстановяване на помощите, и
- осъди Европейската комисия да понесе разноските, направени от LICO и PYMAR във връзка с настоящото производство по обжалване, както и разноските, направени от LICO и PYMAR в производството след връщането на делото от Съда (T-719/13 RENV), в производството по обжалване пред Съда (C-128/16 P) и в първоначалното производство пред първата инстанция (T-719/13).

Основания и основни доводи**ПЪРВО ОСНОВАНИЕ ЗА ОБЖАЛВАНЕ: ГРЕШКИ ПО СЪЩЕСТВО, ПРИ КВАЛИФИЦИРАНЕТО НА ФАКТИТЕ И ПРИ МОТИВИРАНЕТО ВЪВ ВРЪЗКА С ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕН 107, ПАРАГРАФ 1 ДФЕС**

LICO и PUMAR твърдят, че тълкувайки член 107, параграф 1 ДФЕС, Общият съд е допуснал следните грешки, както по същество, така и при квалифицирането на фактите и при мотивирането:

- (i) грешка при проверката на референтната система, тъй като Комисията не е установила, нито в решението си, нито пред Общия съд, коя е референтната система на STL, било то в нейната цялост или за всяка една от съставлящата я индивидуални мерки.
- (ii) грешки във връзка с правната квалификация на административното одобрение на ранната амортизация: (а) неправилен извод, че наличието на процедура за одобрение неминуемо предполага селективност на мярката, без да е нужно да се извършва изискваната от практиката на Общия съд триетапна проверка, (б) неправилно квалифициране на одобряването на ранната амортизация като дискреционно правомощие, което позволява постигането на цели, чужди на данъчната система и (в) неправилен извод, че селективността само на една от мерките, позволяващи да се ползва STL като цяло (одобряване на ранната амортизация), дава основание цялата система да се приеме за селективна.
- (iii) липса на мотиви, що се отнася до сравняването на фактическото и правното положение на засегнатите от разглежданата мярка предприятия.

ВТОРО ОСНОВАНИЕ ЗА ОБЖАЛВАНЕ: ИЗОПАЧАВАНЕ И ГРЕШКА ПРИ КВАЛИФИЦИРАНЕТО НА ФАКТИТЕ ВЪВ ВРЪЗКА С ПИСМОТО НА КОМИСАРЯ, ОТГОВАРЯЩ ЗА ГД „КОНКУРЕНЦИЯ“, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ПРИНЦИПА НА ЗАЩИТА НА ОПРАВДАНИТЕ ПРАВНИ ОЧАКВАНИЯ

LICO и PUMAR твърдят, че Общият съд е изопачил съдържанието на писмото на комисаря, отговарящ за ГД „Конкуренция“, и неправилно е тълкувал съдържанието му в смисъл, че писмото не дава конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, които биха могли да създадат оправдани правни очаквания.

ТРЕТО ОСНОВАНИЕ ЗА ОБЖАЛВАНЕ: НЕПРАВИЛНО КВАЛИФИЦИРАНЕ НА ФАКТИТЕ ПРИ ПРИЛАГАНЕТО И ТЪЛКУВАНЕТО НА ПРИНЦИПА НА ПРАВНА СИГУРНОСТ

LICO и PUMAR твърдят, че дори да не е изопачил съдържанието на писмото на комисаря, отговарящ за ГД „Конкуренция“, за целите на прилагането на принципа на защита на оправданите правни очаквания, Общият съд неправилно е квалифицирал както този факт, така и решението относно френските данъчни ОИИ, когато е разглеждал основанието, свързано с принципа на правна сигурност, и поради това неправилно е тълкувал и приложил този принцип.

ЧЕТВЪРТО ОСНОВАНИЕ ЗА ОБЖАЛВАНЕ: ГРЕШКА ПРИ ПРИЛАГАНЕ НА ПРАВОТО, ШО СЕ ОТНАСЯ ДО ПРИНЦИПИТЕ, ПРИЛОЖИМИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ПОМОЩТА

LICO и PUMAR твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, що се отнася до принципите, приложими за възстановяването на помощта, (i) защото обстоятелството, че корабоплавателните предприятия не са сметени за получатели на помощта, не дава основание да се приеме, че ОИИ и инвеститорите действително са се ползвали от цялата помощ, след като е доказано, че това не е било така (ii) защото, след като за да се определи дали е налице държавна помощ, не следва да се държи сметка за използваната техника, а само за резултата от мярката, по същия начин за целите на възстановяването трябва да се държи сметка за резултата, а не за използваната техника, поради което не е приемливо във френския случай да се приспадат прехвърлените на ползвателите суми, а същите тези суми да не се приспадат в испанския случай, когато практическият резултат и в двата случая е еднакъв.